

at man ganske vist ikke fra den ene Side maa gaa for yderligt i Opposition og Angreb, men fra den anden Side maa man rigtignok heller ikke være for ømskindet, og det finder jeg dog, at den højtærede Minister har været noget inde paa. Man maa kunne finde sig i Modstand, i, at der gøres andre Standpunkter gældende, selv om det ogsaa sker paa agitatorisk Maade; det agitatoriske kan nu en Gang ikke holdes helt ude af en politisk Forhandling. Men det er uberettiget at antyde, at der skulde være sket noget her, der i mindste Maade er et Brud paa den politiske Vaabenstilstand, der er en nødvendig Betingelse for Samarbejdet i Grundlovssagen, den politiske Vaabenstilstand, der er blevet anerkendt af alle Grundlovsparterierne i denne Sal.

Finansministeren (Brandes): Desværre er dette jo blevet en Debat af noget mere almindelig Karakter, og efter de sidste Udtalelser ikke mindst fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) forekommer det mig nødvendigt, at jeg maa sige nogle Ord. Det ærede Medlem kredsede, synes jeg, for meget om Valgkampagnen, Forbryderen kredser jo om Aastedet. Det ærede Medlem er ikke fri for at mindes alt for meget de tragiske Begivenheder, som han mente fandt Sted den Gang. Det ærede Medlem sagde, at det Flertal, der var kommet ind efter Valget, havde tilladt den nuværende Regering at komme til. Men det er jo ikke den egentlige historiske Gang. Nej, de to Partier, der kom ind og kunde siges at danne Flertal, tillod den daværende Regering at sidde. Vil det ærede Medlem vide, hvor den manglende Tilladelse kom fra, saa maa han vende sig til den anden Side, der vil han finde Aarsagen og Ophavsmanden — jeg tør vel ikke sige Bøddelen, men jeg mener det. Der vil han finde Grunden til, at det ikke blev tilladt den daværende Regering at blive siddende. Det Flertal, som det ærede Medlem hentydede til, havde intet imod, at den daværende Regering blev siddende, det ønskede i og for sig ikke nogen anden Regering, fordi man mente, at den daværende Regering var mest egnet til at føre an i Grundlovssagen. Men naar der kom en anden Regering, der oven i Købet, som vi hører det ikke saa sjældent, repræsenterer det mindste Parti her i Salen, maa den ganske vist ikke være ømskindet. Jeg tror heller ikke, jeg har antydnet, at den maa kunne forlange en ganske særlig Hensyntagen — en saadan har den jo ikke nogen

Grund til at vente hverken paa Grund af dens Personer eller paa Grund af dens Politik i det hele —, men man maa dog være klar over, at Regeringens Stilling er vanskeligere, end den forrige Regerings Stilling var. Ministeriet Berntsen repræsenterede jo ikke alene det største Parti her i Salen, men selve Flertallet her i Salen, og det var jo ikke saa lidt at komme op med til Landstinget, især naar Regeringen oven i Købet var sikker paa at have de to andre Partier med sig. Det vil dog ingenlunde sige, at man ikke her skulde gaa til saglig Kritik overfor Regeringsforslag, saaledes som man, som det ærede Medlem ganske rigtigt sagde, gjorde det overfor den Berntssenske Regering i Samlingen 1912—13.

Det ærede Medlem (N. Neergaard) mindede om Vaabentilstanden... Vaabentilstanden... ja, jeg har næsten Lyst til at sige det, som jeg kom til at sige ved en lapsus linguæ; thi det er faktisk en ret væbnet Tilstand, vi har her i Salen; jeg følte det i alt Fald under Finanslovbehandlingen. Jeg har ikke det Indtryk, at det ærede Medlems Parti staar med synderlig Tillid eller Ønske om ivrig Støtte overfor Regeringen. Jeg vil atter henvise til, at det ærede Medlems Parti har ti Formand en Mand, som, saaledes som han optræder, hvad enten han nu stiller Grundlovsforslag eller skriver Artikler — det er jo frit for ham som for enhver anden —, egentlig ikke kan siges at vise, at han med nogen Glæde, med nogen Tillid, med noget Haab støtter den nuværende Regering. Det er meget muligt, det er endda sandsynligt, ja maaske endog vist, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) ikke ganske deler det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen) Mening. Men denne er jo Partiets Formand, og vi ved da, hvor vi har Partiet, eller burde vide, hvor vi har det, thi man plejer i Almindelighed at indrette sit Parti efter dets Formands Villie og Myndighed — saadan er det i alt Fald hos os. Men Partiet Venstre ledes altsaa i dette Øjeblik af en Formand, som, hans politiske Klogskab og Dygtighed ganske uførtalt, ingenlunde med noget som helst Haab eller Fortrøstning eller Ønske om Held i Grundlovssagen ser hen til den nuværende Regering. Det er min Fornemmelse — jeg antager, at det ærede Medlem fra Æbeltoft officielt vil udtrykke en anden.

Hvad Forholdet mellem Socialdemokraterne og os og mellem os og Venstre angaar, er det ganske rigtigt, at under Valgkampagnen har Socialdemokraterne og